

[Henry Christensen.]

ubetingede forhåndsafvisning fra konservativ side; i henseende til udgangspunktet var det ikke venstre, der skiftede holdning.

Så meget om baggrunden for venstres deltagelse i de forløbne forhandlinger. En forhandling, hvor venstre deltager, må naturligvis være reel og ikke på skrømt. Vor stillingtagen til et eventuelt forhandlingsresultat måtte nu som før alene ske på grundlag af dettes endelige reelle indhold. Hvad vi i december sagde, var da, at man ikke med venstre kunne nøjes med alene at forhandle om statens indtægter. En række andre sammenhængende faktorer måtte også indgå, herunder boligpolitik, statsudgifter, ejendomsskatter m. v. Man måtte samtidig vurdere den almindelige samfundsøkonomiske situation. Vi fjøede til, at hvis vi da nåede frem til at erkende en yderligere stramning som fornøden, ville vi foretrække en lovpligtig, privat opsparing i banker og sparekasser. Vi var i det hele i den nøjeste overensstemmelse med det oplæg, som vandt tilslutning på venstres landsmøde i sommer. Der har nu i udvalget været indgående forhandling også om vore tanker om en lovpligtig, privat opsparing, og der har også fra anden side været vist positiv forhandlingsvilje heroverfor. Når vi desuagtet ikke fastholdt det i denne omgang, har det tre grunde.

For det første reduceredes behovet så væsentligt, at det til slut alene omfattede et beløb på godt 400 mill. kr. og alene indskrænkedes til giftskatterne. For et så beskedent beløb i forhold til et statsbudget på 16.000-17.000 mill. kr. ville det være mindre hensigtsmæssigt at sætte den større administration, som en lovpligtig opsparingsordning ville kræve, i kraft.

For det andet kom det også under udvalgsforhandlingerne til at stå klart, at statens økonomi lider af den alvorlige skavank, at man især i det første kvartal og i begyndelsen af finansåret har langt større udgifter end indtægter, og at der derfor finder en kraftig pengeudpumpning sted netop i den periode, hvor aktiviteten i samfundet i forvejen er størst. En lovpligtig, privat opsparing kunne derfor ikke nå at virke i den periode, hvor der var samfundsøkonomisk størst behov derfor.

Op for det tredje drejer det sig nu som før

nævnt alene om afgifter på tobak, spiritus og øl. Disse afgifter er endda yderligere reduceret, som hr. Egon Jensen gjorde opmærksom på det, i forhold til de oprindelige forslag. Men de er endvidere at betragte som a conto-beløb i forhold til den forventede og nu i sin forberedelse aftalte skattereform med ikrafttræden senere på året. Det betyder, at der på forhånd er taget højde for de stigninger, som en almindelig afgiftsreform alligevel efter alles opfattelse vil medføre. Den forhøjelse, der nu gennemføres, vil jo andre partier også gennemføre alene med den forskel, at disse forhøjelser i så fald vil komme nogle måneder senere. Jeg vil dog selvfølgelig ikke tilbageholde det hjertesuk, at det nu som så ofte før er de samme erhvervsområder, der har måttet holde for.

Hvad var det da for et samlet resultat, vi fandt forsvarligt som følge af venstres deltagelse i de foreliggende drøftelser? Ja, uden venstres medvirken havde vi, sådan som situationen til slut lå, alligevel ikke fået det valg, som for venstre ikke er nogen trussel, men et ønske, og regeringen havde alligevel fået gennemført sine afgifter. Der er i det forlig, som er sluttet, jo i øvrigt alene taget stilling for finansåret 1966-67. Med hensyn til det samlede øvrige resultat vil jeg derfor — set med venstres øjne — gerne fremføre følgende.

For det første ejendomsbeskatningen. Uden venstres medvirken ville i denne uge regeringsforslagene være blevet gennemført, hvorefter det hidtidige loft og den begrænsning, som det giver, og som venstre og de konservative i fællesskab var med til at nå frem til under omsforliget i 1962, ville blive fjernet. I venstre frygtede vi alvorligt, at dette skulle ske, fordi det sammen med den ny ejendomsskyldvurdering, som jo adskillige steder sætter grundværdierne tårnhøjt op, ville have bevirket en stærk forøgelse af den kommunale ejendomsbeskatning. Det er rigtigt, at dette især ville have indebåret risikoen for nye, store byrder på de erhvervsvirksomheder, der som landbrug, gartneri, m. v. har jorden som den afgørende produktionsfaktor. I en tid, som i forvejen stiller det danske eksporterhverv, landbruget, over for ekstraordinært store vanskeligheder, måtte det efter venstres opfattelse ud fra et samfundssyn være af